

Lilac

เสพติดหัวใจ

นายช่างกล้อง

好色上了癮

เจียกู่มู่ฮวา 接骨木花 เซียน

กุลสิน แปล

Han Kira/MGPham วาด

เสพติดหัวใจนายช่างกลอง

เจียกุ่มัววอ 接骨木花

เซี่ยน

กุสลิน

แปล

Lilac

หลี่เหยีย เต็กหนุ่มผู้รักการถ่ายภาพ แต่โดนบังคับให้มาเป็น
นางแบบ ในนามของ Miu โดยไม่เต็มใจ
ถึงเหยียน ท่านเทพแห่งการถ่ายภาพ ผู้เป็นไอดอลของหลี่เหยีย
เจอกันครั้งแรก ความสัมพันธ์ของหลี่เหยียในตัวตนของ Miu
กับถึงเหยียนเริ่มต้นไม่ดีนักจนหลี่เหยียมีอคติกับถึงเหยียน
กระทั่งได้เจอกันอีกครั้งในฐานะครูสอนถ่ายภาพกับลูกศิษย์
ถึงเหยียนกลับเฉลยกับหลี่เหยียว่า เขารู้ตัวตนของ Miu ว่าเป็นใคร
และเพราะแรงดึงดูดบางอย่างกลับทำให้
ความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่พัฒนาไปไกลจนเกินจะหยุดยั้ง
จากช่างภาพกับนางแบบค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นคนรัก...

A Love Story About a Handsome
Photographer and a Youth
Who Dressed as a Woman.

บทที่ 1

ภายในห้องแต่งตัวขนาดห้าตารางเมตร หญิงสาวผมสั้นหน้าตาดี สวมกางเกงขายาวยี่ห้อ Prada ยืนอยู่เหนือศีรษะคนงาม ในมือของเจ้าหล่อน ถือเครื่องสำอางม้วนผมเซรามิกม้วนผมของนางแบบสาวอย่างชำนาญ

ดวงตาเหลือวฉลาดที่กริดอวยไลเนอร์สีดำเต็มไปด้วยความสนใจ กระทั่งผมช่อสุดท้ายม้วนเสร็จ ลิปนิ้วของเธอจัดเส้นผมที่ย้อมสีเบาๆ ทำออกมาตามแบบที่คิดเอาไว้ จากนั้นก็ฉีดยาจัดแต่งทรงผมเพื่อให้เซตตัว

“ทรงผม...”

OK

ผมที่ม้วนเป็นลอนไม่ได้ดูยุ่งเหยิง ทว่ากลับเผยด้านที่เซ็กซี่ของหญิงสาว ได้อย่างพอดีบพอดี

“แต่งหน้า?”

เธอยืนอยู่ด้านหลังของนางแบบสาว มือข้างหนึ่งค้ำคาง ตั้งใจมองการแต่งหน้าที่ปรากฏในกระจก ทันใดนั้นเธอก็เอื้อมมือไปหยิบแปรงแต่งหน้าที่วางอยู่บนโต๊ะ และลงไปทาสีแดงผลท้อ แล้วลงมือปัดไปที่โหนกแก้มทั้งสองข้าง

ระหว่างที่ปัด ผิวที่ขาวราวกับกระเบื้องเคลือบถูกย้อมไปด้วยความมันวาว สีแดงราวกับผลแอปเปิลทันที

“แต่งหน้าก็ OK แล้ว!” ริมฝีปากแดงยกยิ้มอย่างพึงพอใจ

“เสี่ยวหมี่ ลูกขึ้นยืนหมุนตัวให้ดูสักรอบสิ”

เธอตอบไปบนไหล่ของนางแบบสาว นางแบบที่ถูกเรียกว่าเสี่ยวหมี่ลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า จากนั้นหมุนตัวกับที่หนึ่งรอบ

กระโปรงที่ทำจากผ้าชีฟองพลิ้วไหวไปตามการเคลื่อนไหวของเขา ราวกับนางฟ้าแสนสวยในสวนดอกไม้ที่กำลังร้ายระบำ การแต่งหน้าที่ขับเน้นความเป็นธรรมชาติเผยความนุ่มนวลและน่ารักของหญิงสาวออกมา

ทว่าหลังจากที่หญิงสาวผมสั้นหรือดวงตาคมกวาดมองอย่างละเอียดแล้ว กลับส่ายหน้าและสบถออกมาสองคำ “ไม่ดี!”

เธอเก็บสายตากลับมา จากนั้นสั่งผู้ชายที่จัดเสื้อผ้าบนไม้แขวนเสื้อข้างหลังว่า “เสี่ยวฉี นายไปเอาชุดเดรสตรงนั้นมาสิ”

“ทำไมถึงยังไม่โอเคอีกล่ะ พี่เฮ่า” ได้ยินดังนั้น ‘เสี่ยวหมี่’ หรือก็คือ ‘หลี่เหยอา’ สีหน้าพลันหมองลง เขายังไม่ได้กินอาหารเช้านี้ก็ต้องมาแต่งหน้าทำผมที่นี่ จนเกือบจะหนึ่งชั่วโมงแล้ว ขนตายาวตกลงมาปกคลุมดวงตาคมองเศร้า คุณนั้น จะบอกว่าในใจรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมก็ว่าได้

“หัวข้อของวันนี้คือเซ็กซี่อย่างมีคลาส ผ้าชีฟองดูโรแมนติกมากเกินไป” หลี่เหยอากระตุกมูมปาก เขาไม่สนใจหรอกว่าหัวข้อของวันนี้คืออะไร แค่อยากถ่ายให้มันเสร็จๆ หลังจากเสร็จ จะได้พาคนรักตัวน้อยของเขาไปเฟลิดเฟลินกับวันหยุดที่แสนงดงามเสียที

“เอาชุดไหนเธอ พี่เฮ่า” เวลาตัวเอง เสี่ยวฉีก็เอาเสื้อผ้าเข้ามา ทว่าบนแขนกลับพาดเสื้อผ้าไว้สองชุด ตัวแรกเป็นชุดเดรสลูกไม้สีแดง ส่วนอีกชุดเป็นวัสดุหนังให้เธอเลือก

หลี่เฮ่าหยิบเดรสผ้าลูกไม้ชุดนั้นขึ้นมาวางพาดไว้บนพนักเก้าอี้ จากนั้นก็ดึงซิปชุดเดรสของหลี่เหยอาลงมาตรงๆ

“ถอดออก”

“ตรงนี้น่ะเธอ”

ดวงตาหงส์¹ ของหลี่เฮ่าปรากฏคำว่า ‘จะทำไม!’ แล้วทันใดนั้นก็เอื้อมมือไปทางเขา อยากรู้ก็ตามเขาถอยหลังอย่างรวดเร็ว หลบได้สำเร็จ

¹ ดวงตาหงส์ เป็นลักษณะของผู้ที่มีหางตาเซตขึ้น ถือว่ามีความสง่างาม

“นายจะอายุอะไรอีก เป็นผู้ชายหรือเปล่า รีบมาให้ฉันถอดเร็วๆ เลย!”

“เป็นผู้ชายก็เชื่อว่าจะถอดให้คนอื่นดูได้” แยกเขี้ยวพูดย้อนหนึ่งประโยค สองมือของหลี่เหยาจับเสื้อผ้าแน่นไม่ยอมปลดเลย

หลี่เฮ่าไม่สนใจเขา โบกมือให้เสื้อวิ่งออกไปข้างนอก “นายไปดูซิว่า ช่างภาพมาถึงแล้วหรือยัง”

เมื่อเห็นว่าเสื้อวิ่งเดินออกไปจากห้องแต่งตัวแล้ว หลี่เหยา ก็รีบเดินไป ล็อกประตู หามุมหนึ่งแล้วหันหลังให้หลี่เฮ่า ถอดชุดเดรสออกจนเหลือแต่กางเกง ชั้นใน จากนั้นก็เอื้อมมือไปหยิบชุดเดรสที่วางพาดอยู่บนพนักเก้าอี้ขึ้นมา

“พี่เฮ่า ชุดนี้มันเล็กเกินไปแล้ว ไชซ์ S ผมใส่ไม่ได้หรอก” จ้องมอง ตัวอักษรภาษาอังกฤษบนแท็กเสื้อผ้าพร้อมกับบ่นพึมพำ

เป็นดังคาด พอสวมลงไป ชุดเดรสติดอยู่ตรงสะโพกของเขาพอดี หาก ดึงดันที่จะใส่ต่อ อาจจะต้องจ่ายเงินชดใช้เสื้อผ้าชุดนี้เป็นแน่

“งั้นเหรอ”

หลี่เฮ่าเดินมาข้างหลังของเขามองดูท่าทางที่น่าสังเวชนี้ จากนั้นก็สยด ออกมาคำหนึ่งเบาๆ แต่กลับไม่มีความคิดที่จะล้มเลิก ดวงตากลมกวาดมอง ไม่หยุด ลองหาวิธีแก้ไข ทันใดนั้นเธอก็ตะโกนลั่นเสียงดังว่า “เกร็งท้องกลั้น หายใจชะ!”

หลี่เหยาเดิมทีฟังไม่ชัดว่าเธอพูดอะไร ก้นของเขาก็ถูกตีเข้าอย่างแรง โดยไม่มีการเตือนล่วงหน้า ดอกเบญจมาศดอกเล็กหดลงอย่างรวดเร็ว ริมฝีปาก นุ่มที่เคลือบด้วยลิปกลอสหลุดเสียงกริรร้องราวกับหมูถูกเขี่ยออกมา “โอ๊ย!”

“นายดูสิ แบบนี้ไม่เชื่อว่าใส่ได้แล้วเหรอ” ไม่มองใบหน้าที่ยึดเบี้ยวเจ็บปวด ของอีกคน หลี่เฮ่ายิ้มอย่างได้ใจ

เอว...เอวของเขาใกล้จะหักแล้ว

“โอ๊ย...” เขาตัวลั่นพังก้าว หลี่เฮ่าดึงซิปของชุดเดรสขึ้น ขณะนั้น หลี่เหยา รู้สึกเหมือนกับว่าตนเองเป็นไส้กรอกที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ๆ อวัยวะภายใน ทั้งหมดใกล้จะถูกบีบรวมเข้าด้วยกัน

“พี่เฮ่า ผมใกล้จะหายใจไม่ออกแล้ว...”

“งั้นก็กลั้นหายใจสิ เป็น Model มาตั้งนาน ยังอดทนไม่ได้อีก” หลี่เฮ่า

ตบลงบนมือของเขาที่อยู่ไม่นิ่งเพราะมัวแต่จะตั้งซิปลง

“ก็มันทรมาณมากจริง ๆ นี่”

ทั้งใบหน้าของเขาบิดเบี้ยว รู้สึกยังไม่ชินกับการแต่งกายร้อนแรงเช่นนี้ เขาอ้อมเอวลง สองขาโค้งเป็นรูปตัวอักษรเลขแปด (八) ยืนอยู่ด้วยความรู้สึกอึดอัดไม่สบายอารมณ์

“กระโปรงสั้นขนาดนี้ จะไม่โป้หรือพี่” เขาพูดขึ้นอย่างกังวล สองมือของหลี่เหยาลอบดึงกระโปรงลงมาอีกครั้งเพื่อปิดน่อง ทว่าด้านบนกลับเผยสีเนื้อของ Nu Bra² และเทปกาวขนาดใหญ่ทันที

“ให้ตายสิ! ไม่ง่ายเลยกว่าฉันจะช่วยยัดหน้าอกคัพ B ให้นายได้ ชิน ขยับตัวอีกครั้ง รอดูได้เลยว่าฉันจะค่อย ๆ ฤกษ์หนึ่งของนายออกมาสักหนึ่งชั้น” หลี่เหย้าเข้ามาช่วยจัดหน้าอกให้เขาอย่างโมโห พร้อมกับชี้จุกเต๋อของเขา “อย่าลืมนะว่า ตอนนั้นนายเป็นผู้หญิง ผู้หญิงก็ต้องมีท่าทางของผู้หญิง ถ้าตรงนั้นโป้ ออกมา เงินเดือนของเดือนนี้ก็อย่าหวังว่าจะได้”

“โหงงนั่นละ!” ไม่สนใจดวงตาที่เบิกโตของอีกคน หลี่เหย้าจัดผมของเขา พร้อมกับพูดว่า “คิดว่าคุณพูดโกหกหรือไง เงินพวกนั้นช่วยให้ฉันซื้อกระเป๋าแบรนด์เนมคอลเล็กชันใหม่ได้เลยนะ”

“ใช้แรงงานเด็กผิดกฎหมายนะพี่” หลี่เหย้าพูดขึ้นด้วยสีหน้าเย้ยหยัน

“ฉันรู้ แต่ถ้าโอตาคุพวกนั้นรู้ว่าเทพธิดาของพวกเขาเป็นผู้ชาย ต้องมีคนเข้ามาหาวิทยาลัยไม่ได้อีกต่อไปแน่นอน”

“นี่ไม่ใช่เป็นเพราะว่าพี่ใช้ชื่อในวงการของผมเปิดกรุ๊ปแฟนคลับอะไรนั้น โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไง!” เมื่อเผชิญหน้ากับใบหน้าของหลี่เหย้าที่ไม่ล้าเลิกคิดและเยาะเย้ยแล้ว หลี่เหย้ากัดฟันกรอดอย่างโมโห

“ถึงยังไงที่สุดท้ายคนที่ต้องทุกข์ทรมานก็ไม่ใช่อันฉัน”

หลี่เหย้ามองใบหน้าของเขาอย่างกวน ๆ อีกครั้ง หลี่เหย้าลอบกำหมัดแน่นแทบจะทนไม่ไหว อยากพุ่งเข้าไปเอาชนะอีกฝ่ายให้ได้

ทว่าเมื่อคิดถี่ถ้วนแล้ว ถึงจะถูบบังคับให้แต่งตัวเป็นผู้หญิง ก็ไม่ได้ทำไป

² Nu Bra คือยี่ห้อของผลิตภัณฑ์ซิลิโคนเสริมหน้าอก

เสียเปล่า ในเมื่อเป็นการทำข้อตกลงกันแบบหนึ่ง และการต่อสู้กับนางมาร
หลิเฮา จอมมารผู้มีประสบการณ์ทำงานโชกโชกเช่นนี้ ตลอดมาเขาก็ทำได้เพียง
ยอมรับกับความพ่ายแพ้เท่านั้น

“รู้แล้ว...” เดือนนี้เขาพยายามรับงานเยอะมาก หากนำเงินเดือนทั้งหมด
ซึ่งเป็นค่าเหนื่อยมารวมกัน ก็นับว่าเป็นจำนวนตัวเลขที่น่าประทับใจไม่น้อย

ตอนนี้เหลืออีกแค่ชนิดเดียวเท่านั้น ก็จะมีเงินพอซื้อกล้อง Canon 80D
ที่ไฝ่ฝันถึงได้ ถ้าพี่เฮาไม่ให้เงินเดือนเขา เขาก็ต้องกลับไปขึ้นชมอยู่ที่ตู้กระจก
ร้านนั้นอีกครั้งและจับจ้องอยู่เป็นวัน ๆ อีกแน่

เพื่อกล้องดีเอสแอลอาร์³ ตัวนั้น เพื่อขยับเข้าใกล้ความฝันของเขาอีกก้าว
ต้องอดทน...และอดทนเท่านั้น เขาสูดลมหายใจเข้า หายใจออก หายใจเข้า
หายใจออก จากนั้นฝืนดึงมุมปากเผยรอยยิ้มมีเสน่ห์ให้กับปีศาจสาว

“ดีมาก วันนี้ต้องเป็นวันที่สมบูรณ์แบบแน่นอน รีบไปที่สตูดิโอ
กันเถอะ” หลิเฮาตบไปที่ไหล่ของเขา แล้วหยิบสมุดบันทึกที่วางอยู่บนโต๊ะเดิน
ออกไปจากห้องแต่งตัวอย่างสง่างาม

หลิเหยารู้สึกไม่ดี เดินตามอยู่ข้างหลังทำหน้าที่บุดึงใส่เธอ แต่เมื่อเห็น
ผีเท้าของเธอหยุดชะงัก ร่างกายก็เหยียดตัวตรงขึ้นทันควัน ไม่กล้าก่อเรื่องอีก
ยอมรับชะตากรรมแล้วเดินไปยังทิศทางของสตูดิโอ

จากที่กล่าวมาข้างต้นก็คือหลิเหยาซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยรูปร่างผอมบาง
คนหนึ่ง ถูกบังคับให้มาเป็นนางแบบ การแสดงเหมือนวันนี้ก็ทำมาแล้วสามครั้ง
ในหนึ่งเดือน เขาจึงขนานนามอีกฝ่ายว่า ‘ปีศาจสาวที่บังคับน้องชายให้ขาย
เรือนร่าง’

ขอแนะนำตัวเองกับทุกคนก่อน...เขาเชื่อว่าหลิเหยา ‘Miu’ เป็นชื่อในวงการ
ของเขา ส่วนเลี้ยวหมีเป็นชื่อเล่นที่คนในครอบครัวเรียกเขา

คนที่เขาเรียกว่าพี่เฮา ก็คือพี่สาวแท้ ๆ ของเขา

³ กล้องดีเอสแอลอาร์ หมายถึง กล้องสะท้อนภาพเลนส์เดี่ยวระบบดิจิทัล (Digital single-lens reflex camera) มีลักษณะเหมือนกล้องที่ใช้ฟิล์ม เพียงแต่ใช้เซนเซอร์ในการรับภาพแทนฟิล์ม

เขาเกิดมาในครอบครัวสามัญธรรมดา แม่ซึ่งเป็นโรคหัวใจตั้งแต่เกิด เสียชีวิตตอนที่คลอดเขา ดังนั้นสมาชิกภายในบ้านจึงเหลือแค่เขา พ่อ และ พี่สาว สามคนพึ่งพาอาศัยกัน

ตามหลักแล้ว เขาขาดความรักของมารดาตั้งแต่เด็ก เขาก็ควรพึ่งพาและ เคารพรักพี่สาวที่โตกว่าเขาสิบสองปีถึงจะถูก แต่เพราะประโยค ‘พี่สาวคนโต ก็เหมือนแม่’ นั้นกลับทำให้เขาไม่ต่างกับตกรกทั้งเป็น

หลี่เฮ่ามีความเป็นผู้ใหญ่และรู้ความตั้งแต่เด็ก เธอช่วยพ่อแบ่งเบामาภาระ งานในบ้าน ทั้งยังออกไปทำงานเล็กๆ น้อยๆ เพื่อจุนเจือครอบครัว

แต่พี่สาวของเขาคนนี้ ในหัวใจของหลี่เฮ่ารู้สึกว่ ตลอดชั่วชีวิตนี้เธอ ไม่มีทางจะเป็นแม่แท้ๆ ได้แน่

เหตุผลหลักๆ ก็คือนิสัยของเธอแข็งกระด้างเกินไป ตั้งแต่ที่หลี่เฮ่า จำความได้ เขาต้องเชื่อฟังคำสั่งของเธอมาตลอดทั้งชีวิต

และปัจจัยที่ทำให้เขาไม่กล้าต่อต้าน ก็เป็นเพราะว่าพ่อมักทึ่งพี่สาวให้ดูแล เขา ทำให้เธอต้องสูญเสียรักแรกที่คบหากันมาถึงสองปี

เพราะความรู้สึกติดค้างนั้น ดังนั้นเรื่องที่เขาสั่ง เขามักจะคิดเสมอว่าเป็น คำสั่งของกษัตริย์ ไม่ว่าจะฝนตกฟ้าร้อง หรือเป็นวันที่อากาศร้อนจัดอุณหภูมิสูงถึง สามสิบเจ็ดองศาเซลเซียส หรือจะเป็นตอนที่ปลดหนักปลดเบาในห้องน้ำ หรือ ตอนกลางดึกที่เขากำลังนอนหลับฝันหวานว่าได้จูบไอดอลสาวที่เขาชื่นชอบ ขอเพียงเธอสั่ง เขาก็จะมีความคิดของ Fedex⁴

ทำตามคำสั่งทันที

สรุปก็คือ หลี่เฮ่าก็เป็นเหมือนจักรพรรดินีอยู่เฉยๆ⁵ ในสายตาของเขา ส่วนเขาก็เป็นข้ารับใช้ที่คอยติดตามเธอตลอดเวลา

อาชีพของหลี่เฮ่าคือบรรณาธิการสายแฟชั่นของนิตยสารสำหรับผู้หญิง ‘Beauty Fashion’ ส่วนหลี่เฮ่าอาชีพหลักคือนักศึกษามหาวิทยาลัย อาชีพ รองคือนางแบบ ที่จับพลัดจับผลูก้าวเข้าสู่วงการนางแบบนี้ได้ หลักๆ แล้วก็เป็น

⁴ Fedex หรือเฟดเอ็กซ์ คือบริษัทขนส่งสินค้าสัญชาติอเมริกัน

⁵ อยู่เฉยๆ หรือบูเช็กเทียน จักรพรรดินีพระองค์เดียวในประวัติศาสตร์จีน

ฝีมือของหลี่เฮ่า

แต่ตอนนี้เขาขอประกาศก่อนสองสามเรื่อง

ข้อแรก อาชีพนางแบบไม่ได้เกิดจากความสมัครใจของเขา

ข้อสอง เขาไม่ใช่ผู้ชายที่ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิงแล้วก็ได้ชอบแต่งหน้าทาปาก

และข้อสุดท้าย เขาเป็นผู้ชาย ‘จริงแท้’ แน่แน่นอน!

เขายังจำความหลงผิดในตอนนั้นได้ดี วันนั้นเป็นบ่ายวันศุกร์ที่แสนสดใส เขาไม่มีคาบเรียน กำลังขี่รถมอเตอร์ไซด์ไฟฟ้าไปซื้อฟิล์มที่รุ่นพี่สั่งให้ไปซื้อที่ร้านขายอุปกรณ์ถ่ายภาพ

ตอนที่เขากำลังฮัมเพลงของประธานโจว^๖ พลังเพลิงเพลิงกับทิวทัศน์ตามทางที่ลงเนินจากมหาวิทยาลัยไปยังตัวเมืองนั้น เพิ่งลงจากทางเขามาถึงทางคู่ขนานได้ไม่นาน หูกี้ไต้ยีน บทเพลงซิมโฟนีแห่งโชคชะตา ของเบโธเฟินดังขึ้น ทำให้เขาต้องเบรกรถตรงถนนใหญ่กะทันหัน

นี่เป็นเสียงริงโตนที่เขาตั้งขึ้นเป็นพิเศษของพี่เฮ่า บ่งบอกว่าเธอเป็นคนที่มีอำนาจควบคุมโชคชะตาของเขา

โชคดีที่ตอนนั้นบนถนนมีรถไม่มาก ไม่อย่างนั้นเขาคงจะต้องประสบอุบัติเหตุทางถนนครั้งใหญ่แน่นอน

ทุกครั้งแค่เขาได้ยินเสียงบทเพลงนี้ หัวห้องร่างของหลี่เหยาก็จะแข็งเกร็ง โดยไม่รู้ตัว อารมณ์เปลี่ยนเป็นดิ่งลงอย่างรุนแรง เพราะจะต้องมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นแน่

เมื่อสังเกตเห็นว่าเสียงริงโตนใกล้จะเล่นจนจบเพลงแล้ว เขาตัวสั่นรับโทรศัพท์ “ฮัลโหล...”

“ตอนนี้นายรีบไปที่ห้องฉัน แล้วเอาสมุดบันทึกที่วางอยู่บนโต๊ะมาให้ฉันที่ออฟฟิศ”

หลังเสียงของผู้หญิงที่ดูร้ายดั่งขึ้น เขายังไม่ทันได้ตอบกลับ โทรศัพท์

^๖ประธานโจว หรือโจวต่ง เป็นฉายาของนักร้องชาวไต้หวันที่มีชื่อเสียง โจวเจี๋ยหลุน หรืออีกชื่อที่คนทั่วไปรู้จักคือ Jay Chou

ก็ตัดสายเสียแล้ว

หลี่เหยาถอนหายใจ จากนั้นกดเข้าไปที่หน้ารายชื่อของโทรศัพท์แล้ว
โทร.ออก

“รุ่นพี่ ผมต้องขอโทษด้วย วันนี้ผมก็มีธุระด่วนไม่สามารถเข้าไปที่ชมรมได้
เอาฟิล์มไปให้ครึ่งหน้าได้หรือเปล่า”

“อะไรนะ!”

เสียงตะโกนดังขึ้น หลี่เหยารีบเอาโทรศัพท์ออกห่างหูพร้อมกับขมวดคิ้ว

“ฉันจะใช้ฟิล์มวันนี้ ครึ่งหน้านายจะเอามาทำผิอะไร!”

“พี่สั่งให้เอาเต๋อไปซื้อให้ก่อนสิ”

“ได้...ฉันจะให้เอาเต๋อไปซื้อ แต่ครึ่งหน้าฉันจะต้องเห็นนายที่ชมรมนะ!”

“อืม...รู้แล้วครับ”

เมื่อเทียบกับการถูกรุ่นพี่ดูดาหรือรังแกแล้ว หลี่เหยายังรู้สึกว่่าพี่เฮ่า
น่ากลัวกว่า มีหลายครั้งที่มักถูกเธอใช้รองเท้าส้นสูงเตะน้องจนเขียวช้ำ จึงทำให้
เขาไม่กล้าขัดขืน

หลังจัดการเรื่องของชมรมเสร็จ เขาก็รีบเปลี่ยนทิศทางการรถมอเตอร์ไซด์
ไฟฟ้าใช้ความเร็วเจ็ดสิบซบตรงไปที่บ้านทันที

ลิบห่านาทีให้หลัง หลี่เหยาก็นำสมุดบันทึกของพี่สาวมาที่สำนักพิมพ์ซึ่ง
ตั้งอยู่ในเขตอู่ฟู่ที่สุดของเมือง

“แม่มันสิ! ยัยผู้หญิงกลั่นน่านมยังไม่จาง⁷ นั้นกล้าดียังไงถึงไม่มา เธอ
คิดว่าเธออายุเท่าไรรักกันเขียว ฉันละเกลียดคิลปินอายุน้อยที่หวังดังหวังมีชื่อเสียง
พวกนี้จริง ๆ”

ยังไม่ทันได้เข้าไปในออฟฟิศ หลี่เหยาที่อยู่บนทางเดินก็ได้ยินเสียงตะคอก
ของหลี่เฮ่า คาดว่าคงจะเป็นอาเหมยที่โดนอีกแล้ว

อาเหมยเป็นลูกน้องและผู้ช่วยของหลี่เฮ่า มีหน้าที่ติดต่อนโมเดลลิ่ง
ที่เกี่ยวข้อง จัดหานางแบบ คิลปิน สตูดิโอ และเชิญช่างภาพ งานจิปาถะ

⁷ กลั่นน่านมยังไม่จาง เป็นสำนวนจีนในเชิงดูถูกเหยียดหยาม อุบัติถึงคนคนนั้นโง่เขลาและไร้เดียงสา
เหมือนเด็กที่ยังไม่หย่านม

ทุกสิ่งอย่าง ล้วนเป็นหน้าที่ของเธอทั้งหมด

เงินน้อย งานเยอะ คนเยอะ ทำงานหามรุ่งหามค่ำ แต่กลับไม่มีผลต่อตำแหน่งงานเลยสักนิด

เพียงแต่เมื่อคิดถึงปีนั้นที่หลี่เฮ่าเองก็อดทนแบบนี้แล้ว อาเหมยจึงยึดเอาอีกฝ่ายเป็นแบบอย่าง ร่วมมือและอุทิศตัวทำงานนี้โดยไม่มีเงื่อนไข

หลังสมองประมวลระดับความโกรธของพี่สาว หลี่เหยา ก็ย่องเข้าไปในออฟฟิศเงียบๆ เอาสมุดบันทึกวางลงบนโต๊ะของเธอ ด้วยกลัวว่าจะไม่ทันระวัง โคนทางของพายุกวาดเข้าให้ แล้วเขย่งปลายเท้าเดินออกไปอย่างซ้าๆ

“ตอนนี้เหลือไม่ถึงสิบห้านาทีก็จะถ่ายแล้ว ขาดแค่เพียงนางแบบที่สำคัญที่สุด ทำไมเธอถึงยังติดต่อโมเดลลิงไม่ได้อีก ไม่รู้หรือไม่ว่าการถ่ายแบบนี้สำคัญขนาดไหน”

“ฉันทัน...”

“ฉันจะคอยดูว่าเธอจะหานางแบบมาแทนได้ยังไง”

อาเหมยที่ยืนอยู่ข้างหน้าหลี่เฮ่าราวกับกระต่ายน้อยที่ถูกสัตว์ร้ายบีบบังคับให้จมนม หดตัวลงอย่างหวาดๆ ดวงตาแดงระเรื่อ

หลี่เหยา รู้สึกปวดใจกับสถานการณ์ของอาเหมย ถึงยังไงพฤติกรรมของศิลปินก็ไม่ใช่สิ่งที่เธอสามารถควบคุมได้ เมื่อก่อนออกมา เขาแอบดูสมุดบันทึกของพี่สาวมาบ้างแล้ว จึงรู้เนื้อหาการถ่ายงานวันนี้คร่าวๆ

แน่นอนว่า...พี่ต้องการให้อาเหมยหาคนที่เหมือนเน็ตไอดอลสุดฮอตคู่คู่ภายในสิบห้านาที แต่การจะหานางแบบที่มีใบหน้าไร้เดียงสาและอวบน้ำเปล่งประกายแบบนั้นมันยากมากจริงๆ

ตอนที่หลี่เหยากำลังภาวนาในใจให้เธอซึ่งกำลังถูกเขียดนั้น อยู่ดี ๆ ก็มีไอเย็นขุมหนึ่งปะทะเข้ามาที่ร่างกาย ทำให้รู้ขุมชนทั่วร่างของเขาพร้อมใจกันลุกชันขึ้น

วินาทีต่อมา เขาเหลือบมองที่มาของสายตาดูอย่างหวาดหวั่นและพูดว่า “พี่เฮ่า ของที่พี่ต้องการวางอยู่ข้างใน ถ้าไม่มีอะไรจะส่งแล้วผมกลับก่อนนะ...”

เขายกมือขึ้นชี้ไปยังสมุดบันทึกที่วางอยู่ตรงขอบโต๊ะ ยิ้มอย่างอึดอัด คิดจะออกไป

“เสี่ยวหมี่ เดียวก่อน”

“หา!”

ทันใดนั้นหลี่เฮ่าก็ดึงคอเสื้อด้านหลังของเขา จนแทบทำให้เขาหายใจไม่ออก

หลังจากโบกมือจนหลี่เฮ่ายอมปล่อยแล้ว หลี่เหยา ก็รีบสูดเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าไปหลายครั้ง ก่อนจะเค้นเสียงถามออกมาว่า “มี มีอะไรให้ผมทำหรือ”

ดวงตาที่ราวกับแมวเจ้าเล่ห์ของหลี่เฮ่าจ้องมองน้องชายสุดที่รักตรงหน้า

หลังจากกวาดตามองดูเขาจากบนล่างอย่างละเอียดรอบหนึ่งแล้ว ทันใดนั้นเธอก็ประกบมือเข้าด้วยกัน เปลี่ยนท่าที่มักมั่นใจและหยิ่งโยโสกับเขา พูดกระซิบเสียงเบาว่า “เสี่ยวหมี่ นายช่วยพี่สักเรื่องหนึ่งได้ไหม”

“เอ่อ...”

ช่วยหรือ...

หลี่เหยาอยากตอบกลับไปมากกว่า ‘กินขี้เหอะพี่’

แต่เขารู้ หลังช่วงเวลาสะใจจากคำพูด สิ่งที่เธอเขาอยู่นั้นแน่นอนว่าเป็นผลลัพธ์ที่น่ากลัวอย่างมาก จึงทำได้เพียงพินพัยกหน้าเท่านั้น เมื่อเห็นน้องชายตอบตกลง หลี่เฮ่าก็ใช้น้ำเสียงอ่อนโยนที่ทำให้คนรู้สึกเย็นยะเยือกพูดว่า “เมื่อที่นายคงได้ยินแล้วว่าพี่กำลังพบเจอกับเรื่องยุ่งยาก นายเองก็เป็นคนดี ช่วยพี่อีกสักเรื่องสิ เดียวทำหน้าที่นางแบบของวันนี้ให้หน่อยได้ไหม”

หลี่เหยาจะพริบตาไม่ตอบโต้ชั่วขณะ

หลังจากที่ความคิดเชื่อมต่อกับเส้นประสาทในสมองแล้ว เขาก็สะดุ้งโหยง “อะ อะไรนะ!”

จะให้เขาเป็นนางแบบนั้นหรือ คำขอร้องนี้น่าตกใจจนทำให้วิญญาณของเขาใกล้จะหลุดออกมา

“เฮ้ย ไม่ ไม่ ไม่ แต่ผมเป็นผู้ชายนะ” สาวเท้าถอยหลังอย่างรวดเร็ว สองมือของเขาออกแรงบีบหน้าอกที่แบนเรียบของตนเอง หวังอย่างยิ่งว่าพี่สาวจะลืมนึกความคิดนี้

“นายคิดว่าฉันไม่รู้ข้อนี้หรือ” ทันใดนั้นหลี่เฮ่าก็เปลี่ยนกลับมาเป็นใบหน้าของแม่เลี้ยงใจร้ายดังเดิม ดวงตาทริลลงอย่างน่ากลัว “ถึงยังไงนายก็รับปากฉัน

แล้ว ส่วนเรื่องที่จะเปลี่ยนนายเป็นผู้หญิงอย่างไรนั้น นายไม่ต้องเป็นห่วง ฉันลงนามด้วยตัวเอง ผลลัพธ์ต้องออกมาดีแน่นอน!”

อะไรคือผลลัพธ์ต้องออกมาดี

เขาไม่ใช่สินค้านะ

“พี่เฮ้อ!”

หลี่เหยายังคิดจะขอรับรอง ทว่าหลี่เฮ้อกลับออกคำสั่งทันที “เร็ว! อาเหมย เธอรีบไปเอาชุดในห้องแต่งตัวสองเข้ามา ฉันจะช่วยแต่งหน้าให้เสี๋ยวหมี่ก่อน อีกห้านาทีเตรียมตัวไปที่สตูดิโอ”

บรรยากาศราวกับอยู่ในสนามรบก็ไม่ปาน

ตอนที่เห็นหลี่เฮ้อหยิบรองพื้นออกมาจากกระเป๋าเครื่องสำอางและบีบออกเตรียมทาลงไปบนหน้าของเขา หลี่เหยาก็รีบเบี่ยงหน้าหลบ ตะโกนเสียงดังว่า “พี่!”

“นายนะหุบปากไปเลย!”

หลี่เฮ้อจับคางของเขาเอาไว้ แล้วทาแป้งสีจันทน์นวลหยาบ ๆ หนึ่งชั้น ปกคลุมผิวที่บอบบางกว่าผู้ชายทั่วไปในทันที ใบหน้ารูปไข่ที่งดงามพลันนุ่มนวลขึ้น สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับชื่อเสียง หลี่เฮ้อจะไม่ยอมให้ศิลปินที่ไม่รู้ความพึงการถ่ายภาพในวันนี้เป็นอันขาด

การลากน้องชายมาแทนที่ก็ไม่ใช่สิ่งที่ทำโดยไร้แบบแผน หลี่เหยาก็เป็นคนที่เขาเกลียดมาตั้งแต่เด็กจนโต เธอรู้จักอ่อนและจุดแข็งของเขาทั้งหมด ตัดสินใจจากการที่เธอได้สัมผัสกับวงการแฟชั่นมาหลายปี ทั้งผิวและหน้าตา หลี่เหยาก็เหมาะสมจะเปล่งประกายบนหน้าจอบมากที่สุด หากการถ่ายภาพเปิดตัววันนี้ประสบความสำเร็จ อนาคตข้างหน้าจะต้องสดใสแน่นอน

หลังจากปล่อยให้พี่สาวถู ๆ ทา ๆ ใบหน้าของตนเอง และสวมวิกผม เปลี่ยนจากชายหนุ่มเป็นหญิงสาวแล้ว หลี่เหยาก็อยากตะโกนออกมาดัง ๆ ว่า ตอนนี้เขายังมีศักดิ์ศรีความเป็นคนอยู่ไหม!

ถึงอย่างนั้น เขากลับไม่ขัดขืน ทำเพียงมองเรื่องตลกที่ประดังเข้ามาหาตัวเอง

เช่นนี้เขาจึงถูกบีบบังคับลากเข้าไปถ่ายรูปรูปที่สตูดิโอ โดยบอกว่าเป็นการ

ถ่ายภาพโปรโมตนางแบบคนใหม่

หลี่เหยามีส่วนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองเซนติเมตรนับว่าค่อนข้างเตี้ยในหมู่ผู้ชาย แต่หากอยู่ในฐานะผู้หญิง ส่วนสูงนี้ก็กลับทำให้คนรู้สึกอิจฉา

ดวงตากลมโตเปล่งประกายคู่หนึ่ง บวกกับใบหน้าสวยที่สง่างามยิ่งกว่าผู้หญิง รูปร่างผอมบางแขนขาเรียวยาว คนงามแบบนี้ ทำให้ผู้คนรักใคร่ได้อย่างง่ายดาย

เพียงแต่ในยุคที่หนุ่มหล่อสาวสวยเดินเบียดเสียดอยู่บนถนน ใ้ว่าหน้าตาน่ารักหรือสวยก็จะเป็นที่ขี้เขียด

แม้ว่าหลี่เหยาก็จะแต่งตัวจนเหมือนกับผู้หญิง แต่นางแบบที่หน้าตาสวยกว่าเขาก็มีอยู่มาก ดังนั้นตอนเริ่มเขาจึงเผชิญหน้ากับกล้องอย่างขอไปที

ถึงอย่างนั้น บุคลิกและนิสัยเด็กชายตัวเล็กที่แสดงออกมากกลับให้ความรู้สึกที่แตกต่างออกไป คิดไม่ถึงว่าจะดึงดูดความสนใจของเหล่าหนุ่มสาว กลายเป็นประเด็นหัวข้อที่ร้อนแรงของทุกคนในทันที ทำให้เขาไม่อาจถอนตัวออกมาได้ ไม่ต่างกับการบังคับถูกรางวัลซึ่งทำให้ต้องก้าวเข้าไปในบทบาทของผู้หญิงที่ทั้งด่ามิดและนำเวทนา

โชคดีที่สุดแรกของเขาเป็นชุดสูทตัวเล็กพอดีตัว ออกแบบไซส์หน้าอกเป็นคัพ A ส่วนชุดเดรสที่เผยความเซ็กซี่ออกมาเล็กน้อยหรือชุดโชว์เนินอกเพียงใช้การแต่งเงาก็ถือว่าผ่าน

จากนั้นบวกเข้ากับการฝึกตัดเสียง จึงทำให้ไม่มีคนสงสัยว่าเขาเป็นผู้ชายที่แต่งตัวเป็นผู้หญิง

ทั้งสามคนจึงเรียกได้ว่าร่วมกันสมรู้ร่วมคิด บีบบังคับให้เขา 'ขายร่างกาย' และถ้าไม่ใช่เงินของงานนี้ค่อนข้างดี สนับสนุนเขาให้ไล่ตามความฝันได้ เขาก็คงไม่ยอมทรยศต่อความรู้สึกผิดชอบชั่วดีขายเรือนร่าง ทำงานหลอกลวง ล้างคมแบบนี้หรอก

ตอนนี้ขอเพียงสามารถซื้อกล้องดีเอสแอลอาร์ตัวนั้นได้ เขาไม่มีทางยอมล้างเครื่องล้างใจเป็นอันขาด

บ่ายสองโมง อากาศภายนอกยังคงมีแสงแดดแผดเผา

เวลานี้งานที่สบายที่สุดบนโลกใบนี้ไม่มีอะไรเกินไปกว่าการเป็นนักเรียน ไม่ต้องวิ่งออกไปข้างนอกผจญกับแสงอาทิตย์ ไม่ต้องเผชิญกับสังคมที่เลวร้าย แค่นั่งอยู่ในห้องเรียน แอ้อากาศเย็นสบาย และเสียเวลาลงทุนไปกับการเรียน ที่มีอัตราผลตอบแทนไม่ถึงหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์

ในสถานที่ที่สะดวกและเย็นสบาย คนก็เปลี่ยนเป็นเฉื่อยชาขึ้นมา หลีเหยาซึ่งนั่งอยู่ตรงแถวสุดท้ายของห้องเรียน มองดูอาจารย์ที่พูดอยู่บนเวที พร้อมกับท้าวปากกว้าง

เขาไม่ชอบคลาสรวมแบบนี้ที่สุด พูดให้ชัดเจนอีกนิดก็คือ ไม่ชอบวิธีเรียนที่เอานักศึกษาต่างสาขามาเรียนรวมๆกัน เขารู้สึกว่าไม่ค่อยมีความเป็นมืออาชีพ และไม่มีควมสำคัญมากนัก ก็แค่ลงเพื่อให้หน่วยกิตครบเท่านั้น

ปกตินักศึกษาที่อยู่สาขาเดียวกันจะนั่งอยู่ที่เดียวกัน เขาเองก็นั่งอยู่กับเพื่อนที่มีความสัมพันธ์ไม่เลวคนหนึ่ง

เมื่อเห็นสวีเสี่ยวคังเล่นเกมโทรศัพท์มือถืออย่างกระตือรือร้นแล้ว จะไม่เหลียวแลอีกด้วยกันได้ตั้งนทหรอ

ตอนที่เขากำลังหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาล็อกอินเข้าเกมนั้น อยู่ดีๆ ก็มีบทสนทนาหนึ่งดังเข้ามาในหู

“นี่! เธอได้ดูนิตยสาร Fashion Beauty ของลิปดาห์นี้แล้วหรือยัง ชุดเดรสที่ Miu ใส่ไม่เลวเลยนะ”

“ดูแล้ว ดูแล้ว ไม่คิดเลยนะว่าคัป A ของเธอจะบีบจนกลายเป็นคัป B ได้ ชุดเดรสนี้ไม่ใช่แค่ไม่เลวนะ แต่ยังเก๋อบจะเอาไปใช้เป็นอาวุธลับยั่วหวานแฟนหนุ่มได้เลยด้วย”

เวลานี้เขานั่งเยื้องห่างจากหญิงสาวสองคนที่ทางหน้าหนึ่งของนิตยสารบนโต๊ะโฉบเฉี่ยวและวิพากษ์วิจารณ์อย่างสนุกสนานประมาณสองเมตร

ในฐานะผู้ชาย ปกติแล้วหลีเหยาไม่ได้สนใจสิ่งของจำพวกเครื่องสำอางและเสื้อผ้ามากนัก เพียงแต่ที่เขาทำกิจยาน่าเกลียดแอบฟังบทสนทนาของผู้หญิงเช่นนี้ หลักๆ ก็คือเพราะพวกเธอกำลังพูดถึงอีกตัวตนหนึ่งของเขา

“ยังดีนะที่บนโลกนี้มีคนแบบ Miu อยู่ ทำให้ทุกคนรู้ว่าผู้หญิงที่หน้าอกเล็ก

ก็สามารถใส่เสื้อผ้าที่เช็กชัวร์ได้ เธอเป็นดาวแห่งการช่วยเหลือผู้หญิงหน้าอกเล็กแบบพวกเราจริง ๆ หลังเลิกเรียนไปดูด้วยกันไหม ฉันจะซื้อไปใส่ออกเดดลั๊กตัว”

เมื่อได้ยินประโยควิพากษ์วิจารณ์แบบนี้แล้ว ใบหน้าตั้งใจฟังของหลี่เหยอาพลันเปลี่ยนเป็นแปลกประหลาด

เขาไม่ค่อยเข้าใจ แต่ชุดเดรสตัวหนึ่งจะกลายเป็นอาวูลับย้วยวนแฟนหนุ่มได้อย่างไร แล้วดาวแห่งการช่วยเหลือผู้หญิงอกเล็กอีก

ผู้หญิงพวกนี้หลอกง่ายเกินไปหรือเปล่า ความประทับใจของเขาหลังจากที่สวมใส่ก็คือ ‘เกินบรรยาย’ ดีให้ตายยังไงเขาก็ไม่ยอมสวมเสื้อผ้าที่ทรมานตัวเองแบบนี้ในถ่ายรูปอีก

“ไม่ได้! ขึ้นใส่ชุดแบบนี้ออกเดด ฉันว่าแฟนของฉันต้องรีบพาฉันกลับบ้านแน่ เธอไม่รู้หรือว่าผู้ชายนะหั้นขนาดไหน”

ทันใดนั้นหัวข้อเรื่องแฟชั่นก็เปลี่ยนเป็นเรื่องลับของผู้หญิง หลี่เหยอาเหลือมมองอย่างกระอักกระอ่วน คิดจะหยุดแอบฟัง แต่ประโยคถัดมากลับปรากฏชื่อของเขา

“แฟนฉันเป็นแฟนคลับของ Miu ก่อนหน้านี้เขายังยอมรับกับฉันว่าเขาเคยช่วยตัวเองกับภาพของ Miu หลายครั้ง ขึ้นฉันสวมเดรสชุดนั้น จะต้องถูกเอามาเปรียบเทียบกับ Miu แน่เลย”

“อะไรนะ!”

ข้อมูลที่เปิดเผยนี้ทำให้หลี่เหยอาเบิกตาโต ตบโตะลุกขึ้น กลายเป็นจุดสนใจของทุกคนในทันที

“นักศึกษาคนนั้น ถ้าคุณมีคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในหลักสูตร อีกเดี๋ยวหมดคาบค่อยมาหาผม” อาจารย์ที่มีอายุมากกว่าครึ่งร้อยต้นแว่นตรงตั้งจมูกอย่างรวดเร็ว พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบหนึ่ง นับว่าเป็นการไว้หน้าเขาอยู่บ้าง

ชี้หน้าที่ควรจะขายก็ถือว่าขายไปหมดแล้วในตอนนั้น

ให้ตายเถอะ...เขาใบหน้าแดงกำริบนั่งลงอย่างรวดเร็ว แล้วหยิบหนังสือขึ้นมาปิดหน้า

“ปัญญาอ่อน” สวีเสี่ยวคังที่อยู่ข้างๆ กระซิบเสียงเบา

เขาปัญญาอ่อนนะใช่ แต่ถึงยังไงก็ไม่เคยคิดว่าตนเองจะกลายเป็นวัตถุ

ระบายนามณ์ทางเพศของผู้ชาย เปลวเพลิงตรงหน้ายังคงแผดเผา ทุกความร้อนพุ่งตรงขึ้นมาบนใบหน้า เพราะเรื่องนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นแค่ครั้งเดียวแน่ ผู้ชายมากมายบนโลกใบนี้และเขาซึ่งเป็นผู้ชายเหมือนกัน ย่อมรู้ว่าความต้องการของผู้ชายนั้นรุนแรงและน่ากลัวมากขนาดไหน

แม้ว่าเขาจะไม่ได้ทำเรื่องแบบนั้น แต่เขาเชื่อว่าต้องมีผู้ชายอีกหลายคน ที่ทำเรื่องวิปริตเหมือนกับแฟนของผู้หญิงคนนั้นแน่นอน

ภาพลามกอนาจารเด่นหราปรากฏขึ้นในสมอง

บัดซบ!

น่าขยะแขยง เขาตัวสั้นอย่างรุนแรง

ไม่ได้ ไม่ได้! คำว่าม้าหญ้าโคลน^๑คำรามอยู่ในใจของเขานับพันหมื่นครั้ง นี่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศักดิ์ศรีความเป็นชายของเขา ไม่สามารถเอามาทำลายสุขภาพจิตได้อีก

เหลืออีกแค่สามวันก็จะได้รับเงินเดือนแล้ว

ดวงตาปรากฏเปลวเพลิงแผดเผา นิ้วมือของเขากดออกจากเกม เปลี่ยนเข้าไปตรงโพสต์กระทู้ขอความช่วยเหลือที่มักเข้าไปบ่อยๆ แทน

เขาตั้งใจคิด จากนั้นก็โพสต์หัวข้อที่ดึงดูดความสนใจของทุกคน ‘ถูกพี่สาวบังคับให้ปลอมเป็นผู้หญิงควรทำอย่างไร เร็ว! ออนไลน์อยู่ รีบตอบมาเลย’

เจ้าของกระทู้ : ความกล้าดกชุ่มของน้องชายก็ตามหัวข้อ ถูกบังคับมานานเป็นอันตรายเป็นต่อสังกรรมถึงตนเอง

คิดจะใช้ศักดิ์ศรีลูกผู้ชายต่อกรกับเธอ ขอร้องทุกคนให้ช่วยแสดงความเห็นหน่อยนะครับ

หัวข้อนี้ละเอียดอ่อน มีคนไม่น้อยเข้ามาตอบอย่างรวดเร็ว

คอมเมนต์ 1 : เป็นเด็กน้อยน่าสงสารที่ถูกผู้หญิงน่ารังเกียจกดขี่อีกคนทำไมฉันถึงไม่มีน้องชายที่เชื่อฟังแบบคุณบ้างนะ หี...

คอมเมนต์ 3 : พี่สาวบังคับให้ปลอมเป็นผู้หญิงเหอ หรือเป็นตัวตนแท้ๆ

^๑ ม้าหญ้าโคลน 草泥马 (cǎo ní mǎ) เป็นการเล่นคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า 操你妈 (cāo nǐ mā) ซึ่งเป็นคำหยาบในภาษาจีน

ของผู้โพสต์เองหรือเปล่า ไม่อย่างนั้นจะเชื่อฟังเธอได้อย่างไร

คอมเมนต์ 8 : ฉันเองก็ว่าแปลก ทำไมผู้ชายถึงยอมให้พี่สาวทำแบบนี้ ทั้งยังเป็นอันตรายต่อศีลธรรมของสังคมอีก

คอมเมนต์ 12 : ความน่าเชื่อถือน้อยมาก

เจ้าของกระทู้ : เพราะเป็นงานของพี่สาว พอถูกจับให้ช่วยครั้งหนึ่งผมก็ต้องปลอมตัวอยู่ตลอด อีกอย่างเธอควบคุมเงินในกระเป๋าของผม ดังนั้นเลยไปยั่วยุเธอไม่ได้ ไม่อย่างนั้นชีวิตจะลำบาก ทุกคนได้โปรดช่วยเหลือด้วยนะครับ

คอมเมนต์ 15 : แต่งตัวเป็นผู้หญิงได้แปลว่าหน้าตาต้องไม่เลว เจ้าของกระทู้ส่งรูปมาให้ทุกคนประเมินหน่อยสิ

คอมเมนต์ 17 : ขอรูปร

คอมเมนต์ 18 : ขอรูปร+1

คอมเมนต์ 20 : ขอรูปร+1

หมดกันนะสิ ถ้าให้พวกคุณเห็นรูปภาพ

เจ้าของกระทู้ : หน้าตาธรรมดามาก ผมกลัวว่าชินโพสท์ลงไปทุกคนจะตกใจ ออkey...

คอมเมนต์ 23 : เอ๊ะ! ดูเจ้าของโพสท์พูดเข้าสิ เหมือนมีความมั่นใจในตนเองมาก ไม่มีภาพไม่มีความจริง เปิดเผยแพร่มาก่อนแล้วค่อยว่ากัน

คอมเมนต์ 25 : ไม่กล้าเปิดเผยรูป ึ่งก็บอกน้ำหนักกับส่วนสูงมา

คอมเมนต์ 27 : หรือจะบอกสัดส่วนทั้งหมดก็ได้ XD

นี่มันออกนอกเรื่องแล้ว ช่วยตรงประเด็นกันหน่อยได้ไหม!

คอมเมนต์ 36 : อย่างนั้นก็คิดหาแผนการ ให้พี่สาวรู้สึกว่าเป็นเรื่องใหญ่ ไม่ยอมให้คุณแต่งตัวเป็นผู้หญิงอีกเป็นอันขาดสิ

คอมเมนต์ 37 : ฮา ฮา ฮา ฮา!

คอมเมนต์ 38 : เมนต์ด้านบนพูดดีมาก แต่ทำผิดพลาดซะแล้ว นับจากนี้ทุกคนช่วยลงแรงภาวนาให้เจ้าของโพสท์เปิดเผยภาพเร็ว ๆ เถอะ!

ผมอยากกระเบิดหัวพวกคุณซะ!

จับปล้นคือขมวดเข้าหากันแน่น ตามด้วยมูมปากของหลิเทยาที่กระตุกขึ้นเล็กน้อย ไปหน้าเผยความเคียดแค้นบาง ๆ

เขาผิดก็ผิดตรงที่ว่าทำไมโง่มากถึงคิดว่าเพื่อนในอินเทอร์เน็ตเป็นนางฟ้า
ใจดี ทั้งที่ความจริงแล้วกลับมีมุมมองต่างกันมากเกินไป

ทันทีที่กำลังจะออก เวลานี้ก็มีข้อความหนึ่งแจ้งเตือนมา

คอมเมนต์ 41 : ง่ายจะตาย ในเมื่อถูกพี่สาวบังคับให้ปลอมเป็นผู้หญิง
แค่แคะจมูกมาป้ายแก้ต่อหน้าเธอเลย ทำลายความต้องการของเธอก็สิ้นเรื่อง

การทำลายความต้องการเหมือนจะเป็นความคิดที่ไม่แล้ว ถ้าทำให้ป่าปาร์ซี่
ถ่ายภาพที่ไม่ดีของเขาทำให้ชื่อเสียงลดลงจนถูกยกเลิกงาน บางทีที่เข้าอาจจะ
ไม่บังคับให้เขาแต่งตัวเป็นผู้หญิงอีก

เจ้าของกระทู้ : วิธีนี้เยี่ยมยอด ผมขอลองดูก่อนนะ เดี่ยวค่อยมา
รายงานผล

“เฮ้ เลิกเรียนแล้วไม่ไปเหรอ” ทันใดนั้นสวีเสี่ยวคังที่อยู่ข้างๆ ก็ผลักไหล่
ของหลี่เหยา “นายคงจะไม่ไปหาอาจารย์จริงๆ รอกนะ”

“จะเป็นไปได้ยังไงล่ะ” เมื่อเห็นว่าคนในห้องเรียนทยอยกันออกไปแล้ว
หลี่เหยาก็รีบเก็บโทรศัพท์มือถือและหนังสือสัมภาระอย่างรวดเร็ว

“เมื่อก็คุยกับแฟนอยู่เหรอ”

“นายเคยเห็นฉันเดินกับผู้หญิงด้วยหรือไง” หลี่เหยาสะพายกระเป๋า
เหลือบมองเขาอย่างเหยียดๆ

“พูดอีกก็ถูกอีก ถึงยังไงผู้หญิงส่วนใหญ่ก็คงยอมรับแฟนที่สวยกว่าตนเอง
ไม่ได้หรอก” สวีเสี่ยวคังพูดหยอกล้อติดตลก

“รนาที่ตายแล้ว สวีเสี่ยวคัง ขึ้นนายก้าพูดประโยคนี้กับฉันอีก ฉัน
จะบอกเรื่องที่น่ายจิบสาวสวยตอนวันสถาปนามหาวิทยาลัยกับแฟนของนาย”

ขณะที่พูด จู๋ๆ หลี่เหยาก็ตะโกนตรงประตูนอกห้องเรียนว่า “หลังจื่อ
เธอมาแล้วเหรอ ฉันมีเรื่องจะคุยกับเธอพอดีเลย...”

สวีเสี่ยวคังรีบเข้ามาปิดปากเขาอย่างรวดเร็ว

ทว่าหลังจากพบว่าถูกหลอก สวีเสี่ยวคังที่ได้รับความอับอายจนรู้สึกโกรธ
ก็พูดขึ้น “ไอ้มอดขาวตัวเหมีน นายอย่าให้ฉันรู้ว่านายมีแฟน ไม่อย่างนั้น
ฉันจะเล่าประวัติอันดำมืดและหน้ากลัวของนายให้เธอฟังทั้งหมดเลย”

หลี่เหยาขยักควายอย่างไม่กลัว ทว่าในใจกลับคิดว่า หลังกลับบ้านไปจะต้อง

รับทำลายรูปถ่ายสมัยเด็กที่พี่สาวจับแต่งตัวเป็นผู้หญิงทั้งทั้งหมด

เนื่องจากถูกโจมตี หลีเหยาจึงตัดสินใจว่าจะโดดคาบต่อไป ใช้การถ่ายภาพที่ชอบที่สุดคลายความทุกข์ใจภายในอก

หลังขับรถมอเตอร์ไซด์ไฟฟ้าไปที่ร้านหนังสือชื่อดังในเขตตัวเมืองแล้ว เขาเดินผ่านชั้นหนังสือที่เต็มไปด้วยหนังสือใหม่มากมายตรงชั้นหนึ่ง เดินขึ้นไปบนบันไดไม้ข้างขวาวางคั่นเคย ขึ้นมายังชั้นสองที่มีตู้หนังสือแถวยาวปรากฏอยู่ตรงหน้า

จากนั้นเขาก็หยิบหนังสือสองสามเล่มที่ช่างภาพแนะนำ แล้วนั่งลงบนพื้นไม้ เลือกอ่านอย่างสบายใจ

เดือนนี้เขาใช้เงินซื้ออุปกรณ์ถ่ายภาพไปแล้วครึ่งหนึ่ง ดังนั้นเงินซื้อหนังสือในครั้งนี้อาจมีจำนวนจำกัด เลือกได้แค่สองเล่มเท่านั้น

เขาลังเลตัดสินใจไม่ได้ แต่สุดท้ายก็หยิบหนังสือการถ่ายภาพขั้นสูงกับหนังสือคู่มือซอฟต์แวร์ประมวลผลภาพ เดินลงมาข้างล่างพร้อมกับเดินอยู่ในใจว่าเอาหนังสือเพิ่มอีกสักเล่มดีไหม

เมื่อเดินมาถึงโถงของร้านหนังสือ สายตาของเขาก็เหลือบไปเห็นหนังสือออกใหม่ขายดีเดือนนั้นบนชั้นหนังสือแนะนำโดยไม่ได้ตั้งใจ จึงรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาทันที

‘Favor’ ความชอบ โฟโต้บู๊กรวมภาพถ่ายล่าสุดของอังเหยียน

หน้าปกหนังสือเป็นรูปทิวทัศน์พระอาทิตย์ตกดินในพื้นที่ทุรกันดารของประเทศแอฟริกา ท้องฟ้าล้อมด้วยสีส้มสวยคล้ายกับภาพวาดบนผืนผ้าใบ ปลายขอบฟ้ามียี่ราฟน้อยใหญ่เดินอย่างเชื่องช้า เงาของไม้ยืนต้นตั้งตรงสูงตระหง่านกับฝุ่นที่ฟุ้งกระจายอยู่ในอากาศระหว่างท้องฟ้ากับผืนดิน

แค่รูปภาพเดียวก็กระตุ่นจินตนาการได้ไม่จำกัด

อังเหยียนเป็นไอดอลที่หลีเหยาเทิดทูน เขาไม่สนใจว่าราคาเท่าไร หยิบหนังสือโฟโต้บู๊กนั้นอย่างไม่ลังเลสักนิด แล้วเดินตรงไปที่เคาน์เตอร์จ่ายเงินทันที

จากนั้นเมื่อที่หอบถุงกระดาษสองห่อก็เดินตรงไปยังคาเฟ่นอกร้านหนังสือ สั่งซ็อกโกแลตลาเต้และนั่งลงข้างหน้าต่าง แทบทวนรอไม่ไหวที่จะได้ดูภาพถ่ายในหนังสือ

หลังจากที่แกะท่อพลาสติกออกอย่างระมัดระวังแล้ว เขาลูบตัวหนังสือสีดำแข็งบนหน้าปกเบาๆ จากนั้นก็เปิดหน้าแรกด้วยอารมณ์ประหม่าและตื่นเต้น

แต่สภาพที่ปรากฏเข้ามาในสายตาของเขา สร้างสึนส์หลากหลายลานตาอย่างไรก็ตามใบหน้าของเขากลับค่อยๆ สงบลงจากความรื่นรมย์ในตอนแรก เปลี่ยนเป็นครุ่นคิดจริงจัง และถอนหายใจออกมา

สวรรค์...

ทำไมการมองโลกของถึงเหยียนถึงได้สมจริงและลึกซึ้งขนาดนี้

ใช้มุมมองที่แหลมคมชำแหละกฎเกณฑ์แห่งชีวิตของทุกสรรพสิ่งได้อย่างละเอียด และนำเสนอออกมาด้วยวิธีการที่ลึกลับแหลม รูปภาพทั้งหมดของถึงเหยียนไม่มีความรุนแรงและการปรุงแต่งความสวยงาม แต่กลับทำให้หัวใจของคนสั้นไหวได้

เขาคิดว่าถึงเหยียนคนนี้ต้องเป็นคนที่ลึกลับเหมือนภาพถ่ายของเขาอย่างแน่นอน สมกับเป็นเป้าหมายที่เขาแสวงหา

หลังจากชื่นชมพร้อมกับยกเครื่องตีพิมพ์ขึ้นมาจับแล้ว เขาก็พลิกกลับไปดูเนื้อหาหนึ่งในสามของหนังสืออีกครั้งกระทั่งถึงหน้าแรกสุด เพราะกลัวว่าเมื่อครู่ตนเองจะพลาดอะไรไป จึงอยากจะชื่นชมใหม่อีก

ตอนที่เขาเปิดมาถึงหน้าสุดท้ายของหนังสือ หลี่เหยาคิดไม่ถึงว่าตรงมุมด้านล่างขวาจะมีลายมือเรียบบรร้อยเขียนเอาไว้ว่า ‘มอบแด่คุณผู้บริสุทธิ์ที่สุด
ในใจของผม’

ตัวหนังสือไม่ได้พิมพ์ แต่เป็นการเขียนด้วยลายมือ เขาใช้มือสัมผัสคล้ายกับรู้สึกได้ถึงความจริงใจของอีกฝ่าย จากนั้นหัวใจก็เต้นแรงอย่างอธิบายไม่ถูก

ก่อนหน้านี้อาจารย์เคยดูหนังสือไฟใต้ปีกของถึงเหยียนมาหลายเล่ม ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นภาพถ่ายทิวทัศน์ของแอนตาร์กติกา แม่น้ำ ดอกไม้ ใบหญ้า และสถาปัตยกรรม เขาจำได้ว่าในหนังสือเหล่านั้นแทบจะไม่ได้เขียนความคิดหรือคำพูดใดๆ ที่อยากจะสื่อกับผู้อ่านเลย

ดูแล้วหนังสือเล่มนี้คงจะมีความหมายมากเป็นพิเศษ

มอบแด่คุณผู้บริสุทธิ์ที่สุด...

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรหลังจากที่เขารู้ว่าในใจของถังเหยียนมีคนที่พิเศษเช่นนี้อยู่ เขาถึงได้มีความรู้สึกหึงหวงและริษยาเล็กๆ เพราะเหมือนกับว่าคนธรรมดาแบบเขานั้นทำได้เพียงรู้จักและเข้าใจใกล้ถึงเหยียนผ่านรูปถ่าย แต่ในโลกของความ เป็นจริง บุคคลเช่นนี้ไม่มีทางจะมาคุยกับตนเอง

อีกอย่างถึงเหยียนก็ถ่ายรูปคนน้อยมาก ถึงมีก็เป็นภาพเด็กหรือผู้หญิง แทบจะไม่มีผู้ชาย ดังนั้นแล้วเขาแทบไม่มีโอกาสได้เข้าไปในโลกของอีกฝ่ายเลย ด้วยซ้ำ

เพียงแต่เขาจำได้ว่าอายุของถังเหยียนเป็นลุงของเขาได้แล้ว จึงคิดเองเออเองว่าคนที่ถังเหยียนพูดถึงต้องเป็นหลานชายหรืออะไรสักอย่างแน่นอน เมื่อคิดได้เช่นนี้ก็รู้สึกดีขึ้นมาหน่อย

เพราะมีเพียงเด็กเล็กๆที่ราวกับสัตว์ป่าตัวน้อยเท่านั้นจึงจะทำให้คนรู้สึกว่ บริสุทธิ์

ด้วยกังวลว่าตนเองจะไม่ระมัดระวังทำหนังสือสกปรก เขาจึงตัดสินใจว่า เมื่อกลับถึงบ้านค่อยชื่นชมมันอย่างช้าๆ หลังจากดื่มช็อกโกแลตลาเต้ที่เปลี่ยน เป็นอุ่นลงไปอย่างรวดเร็วแล้ว ก็เอาหนังสือใส่กลับเข้าไปในห่อกระดาษ และ ลุกขึ้นสะพายกระเป๋าเดินออกจากคาเฟ่ไป

ตอนที่กลับมาถึงบ้านเป็นเวลาประมาณห้าโมงครึ่ง ตรอกซอยแคบที่เงียบสงบ ทำให้คนรู้สึกหงอยเหงา อาคารซึ่งตั้งอยู่ตรงหัวมุมปกคลุมด้วยแสงของ พระอาทิตย์ที่กำลังลับ ข้างประตูใหญ่มีต้นเฟื่องฟ้าสีแดงอมม่วงซึ่งตอนที่แม่ มีชีวิตอยู่ชอบมากที่สุดพลี๊วไหวไปตามสายลม แต่ละฉากที่ดูเหมือนธรรมดา กลับแฝงด้วยความทรงจำแสนลึกล้ำ

หลังจากที่เข้าไป ภายในบ้านเปิดไฟสลัว เสียงครืนๆ ของเครื่องมอเตอร์ ดังมาจากห้องครัวทางด้านขวา ตามด้วยกลิ่นควันที่คุ้นเคย ทำให้เขาที่อยู่ข้างนอก มาทั้งวันรู้สึกสงบ

คนที่กำลังยุ่งอยู่ในห้องครัวก็คือพ่อของเขา หลี่เชียนจื่อ

แผ่นหลังผอมบาง สวมผ้ากันเปื้อนลายจุดหลากสี หันหน้าดูดีบอย่าง จริงจัง กำลังเตรียมอาหารเย็น นี่เป็นภาพที่เขาเห็นทุกครั้งเวลากลับมาถึงบ้าน

แตกต่างจากครอบครัวทั่วไป ไม่มีภาพการรวมตัวของคนในครอบครัว มีเพียงปฏิสัมพันธ์อันเรียบง่ายของเขาและพ่อ

หลังจากที่นำของไปไว้ที่ห้องแล้ว เขาก็มายังห้องครัว สองมือสอดเข้าไปในกระเป๋าเสื้อผู้ดีสีดำและนั่งลงบนเก้าอี้ตรงโต๊ะทานอาหาร

“พ่อครับ ผมกลับมาแล้ว” หลี่เหยาจิงใจพุดเสียงดังเพื่อให้ผู้ชายที่กำลังยุ่งรู้ถึงการมีอยู่ของตนเอง

เมื่อได้ยินเสียงที่ติดออดอันของลูกชาย หลี่เซียนจื่อหันตัวกลับมา ดวงตาโค้งขึ้นเล็กน้อย “กลับมาแล้วเหรอ พ่อเพิ่งเริ่มทำอาหาร ถ้าลูกหิวก็ไปกินขนมบนโต๊ะในห้องรับแขกก่อนสิ”

“ครับ”

หลี่เหยาลูบท้องที่เริ่มส่งเสียงร้องประท้วงออกมา วันนี้มือกลางวันเขากินเพียงขนมปังประทังหิว และก็ช็อกโกแลตลาเต้ในคาเฟ่ สำหรับวัยที่กำลังเติบโตแล้ว ของแค่นี้เดิมทีไม่เพียงพอต่อพลังงานที่เขาต้องการเลย

อย่าดูแค่ว่าเขาผอม จริง ๆ แล้วปริมาณอาหารของเขาเยอะมาก หนึ่งมื้อเขาต้องกินข้าวสองถ้วยถึงจะอิ่ม ตั้งแต่เด็กก็ชอบกินของจำพวกแป้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าว ดังนั้นคนในครอบครัวจึงเรียกเขาว่าเสี่ยวหมี่^๑

เพียงแต่กระเพาะของเขาไม่ค่อยดี ถึงจะกินเข้าไปมาก ทว่ากลับไม่ดูดซับเข้าไป คนส่วนใหญ่ต่างก็อิจฉาที่เขากินเท่าไรก็ไม่อ้วน ผิวขาวนวล ทว่ามีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่รู้ว่าร่างกายผอมแบบนี้ไม่มีประโยชน์เลยสักนิด

เขากลับหวังว่าตนเองจะอ้วนขึ้นอีกนิด แข็งแรงขึ้นอีกหน่อย กลายเป็นลูกผู้ชายที่มีออร่าความแข็งแกร่งแบบนั้น

เมื่อมาถึงห้องรับแขกเขาเปิดกล่องกระดาษที่วางอยู่บนโต๊ะ ทันใดนั้นกลิ่นหอมหวานของน้ำผึ้งก็โชยมาแตะที่จมูกจับปล้น เนื้อสีเหลืองทองปรากฏเข้ามาในสายตา ผิวภายนอกที่มีสีอำพัน กับเนื้อเนียนนุ่มของเค้กทรงยาวชวนให้คนน้ำลายสอ

หลี่เหยาเดาว่านี่คงเป็นเค้กที่เพื่อนร่วมงานของพ่อให้มา เพราะความ

^๑หมี่ (米) ในภาษาจีนแปลว่า ข้าว

มัธยัสถ์ของพ่อ จึงน้อยมากที่จะซื้อขนมหน้าตาสวยงามเช่นนี้กลับมา

หลังจากที่แม่จากไป ภาระทางการเงินของครอบครัวทั้งหมดล้วนไปตกอยู่ที่พ่อ ซึ่งในเวลานั้นเป็นเพียงครูที่เพิ่งบรรจุจึงไม่มีเงินพอสำหรับจ่ายค่าเล่าเรียน และค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพของลูก ๆ ทั้งสอง ดังนั้นช่วงหนึ่งพวกเขาจึงชักหน้าไม่ถึงหลัง ชีวิตดั้นรนยากลำบากมาก

แม้ว่าตอนนี้พวกเขาจะไม่ลำบากเหมือนแต่ก่อน พ่อได้เลื่อนตำแหน่งเป็นหัวหน้าฝ่ายกิจการนักเรียน ทว่าถึงอย่างนั้นนิสัยของคนจนก็เชื่อว่าจะเปลี่ยนแปลงกันได้

หลังจากที่นำเค้กน้ำผึ้งออกมาแล้ว หลีเหยา ก็เอามีดพลาสติกขนาดเล็กที่แถมฟรีมาด้วยหั้นเป็นชั้น ๆ เพื่อสะดวกสำหรับคนอื่น ๆ ในบ้าน จากนั้นเขาก็ใช้มือหยิบชั้นมาชั้นหนึ่ง และกัดเข้าไปคำใหญ่

รสชาติของครีมและความหอมหวานของน้ำผึ้งเต็มร่าอยู่ภายในปาก หลังจากที่ถูกกลืนลงท้องไปแล้ว รสชาติแสนอร่อยยังคงติดอยู่บนต่อมรับรส เขาเผยรอยยิ้มมีความสุขราวกับเด็กน้อยออกมา

ตอนที่เตรียมจะกัดลงไปอีกคำ ทันใดนั้นก็มีความกระตือรือร้นของโลหะดังขึ้นตรงทางเข้าของประตู

จากนั้นประตูใหญ่ก็เปิดผางออก พร้อมกับเสียงแหลมสูงเย่อหยิ่งของหญิงสาวที่ดังเข้ามาในโสตประสาทของเธอ “พ่อและน้องชายที่รัก นายหญิงของบ้านหลังนี้กลับมาแล้ว!”

เสพติดหัวใจนายช่างกลึง

ผู้เขียน เจียกู่ฮวา 接骨木花

ผู้แปล กุลลีน

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Lilac

Published originally under the title of «好色上了癮» (Erotic Addiction)
Author © 接骨木花 (Jie Gu Mu Hua)
Thai edition rights under license granted by Ever Glory Publishing Co., Ltd.
Thai edition copyright © 2022 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5121-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตถภักดิ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์
บรรณาธิการบริหาร วิกันดา เมื่อกบัวขาว • บรรณาธิการ ชลลดา ชลาดล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธ์
คอมพิวเตอร์ นางนุช ศรีสุโข • พิสูจน์อักษร ดวงกมล บุญรอด • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละขอ

หลี่เหยา เด็กหนุ่มผู้รักการถ่ายภาพ แต่โดนบังคับให้มาเป็น ‘นางแบบ’

ในนามของ **Miu** โดยไม่เต็มใจ

กิงเหยียน ท่านเทพแห่งการถ่ายภาพ ผู้เป็นไอดอลของหลี่เหยา

เจอกันครั้งแรก ความสัมพันธ์ของหลี่เหยา

ในตัวตนของ Miu กับกิงเหยียนเริ่มต้นไม่ตึก

จนหลี่เหยาฝืนใจคบกับกิงเหยียน

กระทั่งได้เจอกันอีกครั้งในฐานะครูสอนถ่ายภาพกับลูกศิษย์

กิงเหยียนกลับเฉลยกับหลี่เหยาว่า เขารู้ตัวตนของ Miu ว่าเป็นใคร

และเพราะแรงดึงดูดบางอย่าง กลับทำให้ความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่

พัฒนาไปไกลจนเกินจะหยดยัง จากช่างภาพกับนางแบบ

ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นคนรัก...

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5083-8

Cover Design: Mitta Duang

455 บาท